

KŘEŠŤAN A PENÍZE

Hansruedi Graf

Téma, kterým se budeme zaměstnávat, je poprvé v Bibli zmíněno v 1. Moj. 23. V této kapitole poprvé čteme o penězích. 1. Mojžíšova je Kniha počátků a je vždycky dobré, když se v Bibli vracíme k místu, kde je určitý výrok popsán poprvé. Nyní nechci mluvit o této kapitole, ale chci mluvit o penězích a o tom, jak s nimi jako křesťané máme nakládat.

V Bibli nacházíme asi 500 veršů, které mluví o víře, o něco více než 500 veršů, které se zaměstnávají modlitbou a víc jak 2000 veršů, které pojednávají o penězích, jmění nebo vlastnictví. Myslím, že také toto nám má co říci. Není to nadarmo, že Boží Slovo tak často o tomto předmětu mluví. V evangeliích každý desátý verš mluví o penězích, nebo o majetku a vlastnictví. Také v podobenstvích je to tak, že více jak polovina podobenství má toto za téma.

Vím, že jsou velké rozdíly mezi Švýcarskem, Německem, Slovenskem, Afrikou a Kolumbií. Proto bych chtěl představit několik zásad, které nám představuje Boží Slovo.

Nejdříve něco o Bohu samém. Přečteme si 1.Paralipomenon 29,10-14:

A protož dobrořečil David Hospodinu před obličejem všeho shromáždění, a řekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce našeho, od věků až na věky. Tvát' jest, ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítězství i čest, ano i všecko, což jest v nebi i v zemi. Tvét' jest, ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad všelikou vrchnost. I bohatství i sláva od tebe jest, a ty panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti. Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě, a chválíme jméno slávy tvé. Nebo kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom mohli míti moc k tak dobrovolnému obětování tobě? Od tebe jest zajisté všecko, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.

V těchto verších nacházíme tři zásady o Bohu samém. Tyto zásady bychom neměli nikdy zapomenout.

1. V 11. verši čteme, že všechno v nebi i na zemi patří Bohu. Máme i jiné verše, které to potvrzují, např. Žalm 24,1 - **Hospodinova jest země a plnost její.** A Žalm 50,10 – **Nebo má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíci horách.** V Ageovi 2,9 – **Mét' jest stříbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupů.** Všechno patří Bohu a my na to lehce zapomínáme.

Také dům, v kterém i ty bydlíš, patří Bohu. Také i auto, které máš, patří Bohu. Job to jasně poznal. Říká: **Nahý jsem se narodil na tento svět.** Přesně tak to bylo také s námi. Nic jsme nepřinesli na tento svět. Všecko, co dnes máme je Boží dar.

2. Ve verši 12. máme další zásadu – **ty panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla.** Jinými slovy – Bůh všechno řídí. Ani v tomto světě Bůh neztrácí nad ničím kontrolu. V Danielovi 2,21 čteme – **Bůh proměňuje časy i chvíle, sesazuje krále i ustanovuje krále.** A my nyní žijeme v době, kdy se velice rychle mění vlády zemí. Nechtějme nikdy zapomenout na to, že za vším stojí Bůh. A nezapomínejme také, že Bůh řídí všechny věci ve tvém i v mém životě. On nikdy neztrácí kontrolu.
3. Ve 14. verši David říká: **Od tebe jest zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.** Tedy Bohu patří všechno, Bůh všechno řídí a Bůh všechno dává. Jak předivného Boha máme. Bůh dává rád. On nám dal nejvyšší ze všech darů – Svého Syna. Víc nám dát nemohl. On dal všechno, co měl. Svého jediného milého Syna. V Řím. čteme: **Zdali by nám s Ním i všech věcí nedal?** My tak rádi mluvíme o tom, co je naše. Ale nezapomeňme na to, že všechno co máme je Boží dar.

Nyní bych chtěl říci tři zásady o penězích.

1. Přísloví 22,2 – **Bohatý a chudý potkávají se, učinitel obou jest Hospodin.** To je velice důležitá zásada, kterou bychom neměli zapomenout. V tomto světě vždy byli bohatí a chudí, je tomu tak i dnes a také tomu tak bude v budoucnosti. Kdo je učinil? Bůh je učinil. A tím, že k nám poslal Krista, tyto rozdíly neodňal. Ve Starém zákoně byla poslušnost spojena s požehnáním na této zemi. Ale v dnešní době tomu tak není. Zním velmi věrné věřící, kteří jsou chudí. Zním ale i takové, kteří jsou bohatí. Oboje učinil Pán. Jestliže tomuto rozumíme, pak to napomáhá k tomu, abychom si navzájem nezáviděli. Pokud se Pánu zalíbilo dát mému bratru více, nežli dal mně, pak má také větší odpovědnost, jak s tím před Pánem naloží.
2. Kazatel 5,10 – **Kdo miluje peníze, nenasytí se penězi.** To je další zásada, která se již tisíckrát potvrdila. Jak mnoho je lidí, a také věřících, kteří říkají: „Kdybych si ještě to a to mohl pořídit.“ Tvrdě pracují,

všechno ostatní dávají stranou, jen aby tohoto cíle dosáhli. A když to konečně mají, jsou spokojeni? Pak se dívají kolem sebe a říkají: „Vždyť ten druhý má ještě lepší věc než já! On má ještě lepší auto a dům!“ A pak to pokračuje znovu. Kdo miluje peníze, nenasytí se penězi. V 1. Timoteovi 6 nacházíme vážné varování ohledně milování peněz. A to nemá nic co do činění s tím, kolik máme. Jeden nemá skoro nic a přece miluje peníze a pak je druhý, který má mnoho peněz a přece je stále ještě miluje. A chce mít ještě víc. My víme, že žijeme ve světě, kde peníze vládnou. Když se díváme kolem sebe, tu vidíme, co dělá svět kvůli penězům. Pak je dobré, když přemýšlíme o tom, co říká Písmo o penězích. Jinak se necháme lehce ovlivnit vlnou tohoto světa.

3. Matouš 6,24 – **Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.** Žádný nemůže dvěma pánům sloužit. To nám potvrzuje i svět. Kdo se o to pokusí, ten utrpí porážku. Musí se rozhodnout. Jednoho bude nenávidět a druhého milovat. Jinak to prostě nejde. Dvěma pánům nemůžeme sloužit. A když řekneme ano k té první větě, pak musíme říci ano také i k poslední větě. Nemůžete Bohu sloužit i mamoně. To slovo mamon zde není přeloženo. Je to aramejské slovo, které je použito pro peníze, ale také i pro majetek. A tím je to zde personifikováno. Bůh říká: Musíte se rozhodnout. My nemůžeme sloužit Pánu a zároveň penězům. Jak mnoho je věřících, kteří se o to stále pokoušejí. Chtějí si ze světa vzít to nejlepší a také by chtěli sloužit Pánu. To ale nefunguje. Bůh říká: Nemůžete! Musíme se rozhodnout. Komu chceme sloužit? Pánu nebo penězům?

A teď otázka: Co s penězi můžeme dělat?

Můžeme je šetřit, nebo za něco vydat.... Ale také můžeme vydat více peněz, nežli máme. A pak děláme dluhy. A také o dlužích nám Boží Slovo mluví jasně.

Dnes je to ve světě tak, že dělat dluhy je úplně normální věc. Mohli bychom jmenovat celou řadu států, které jsou totálně zadlužené. I lidé to tak dělají. Jestliže stát vydává více, nežli přijímá, přece i já, jako jednotlivá osoba můžu vydávat více, nežli přijímám. My žijeme v takovém světě, kde se dluhy nadělají velmi jednoduše. Ale jak o tom mluví Boží Slovo? V Řím.

13,8 – **Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali.** To je velmi jednoduchá věta. Nemusím tady nic vysvětlovat. Je to černé na bílém. Je jedna jediná vina, kterou nemůžeme nikdy odčinit a to, abychom se navzájem měli rádi. V tom jsme vždycky dlužníci. Ale jinak je tady řečeno: Nebývejte nikomu nic dlužni. Jsou tři důvody k tomu, proč tyto dluhy nemáme mít.

1. **Prísloví 22,7 – Bohatý nad chudými panuje, a vypůjčující bývá služebníkem toho, jenž půjčuje.** Jestliže si od někoho půjčuješ, děláš dluhy a jsi také závislý na tom, od koho si půjčuješ. A kdo dělá pravidla? Pravidla dělá ten, kdo půjčuje. Když bych měl dluh u banky a ta mi napíše dopis, že v červenci musím zaplatit o 5% více úroků, pak mohu říci, že s tím nesouhlasím. Ale já jsem ten, kdo si půjčil a prostě na mě dojde. A Bůh nechce, abychom se jako věřící dostali do takovéto závislosti.
2. **Matouš 6,30-33 – Poněvadž tedy trávu polní, ježto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vás neodívá, ó malé víry? Nepečujtež tedy, říkající: Co budeme jíst? Aneb co budeme pít? Aneb čím se budeme odívat? Nebo toho všeho pohané hledají. Vít' zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.** Často jsem byl v zemích, kde bylo mnoho bídy. Setkal jsem se s takovými věřícími, kteří nevěděli, odkud přijde příští jídlo. A přece na mne působilo vždy velkým dojmem to, jak byli šťastni a spokojeni. Oni důvěřovali svému Bohu. Tyto otázky mohou zaměstnávat také nás. Co budeme jíst a pít? Do čeho se budeme oblékat? To jsou věci, na které jsme se jistě už také ptali. Lidé tohoto světa, pohané, mají také takové otázky. Ale tady je napsáno ještě také něco jiného. Něco o nebeském Otci. Ty i já máme nebeského Otce. Nikdy nezapomínejme, že On je dobrotivý Bůh. On ví, co potřebujeme. Možná nám nedává všechno, co bychom chtěli. On ví, co je pro nás dobré a dává nám to, co dobré je. Mnohdy tomu nerozumíme. Ale on ví a zná nás a stará se o každého z nás. A právě také v tom leží ta spokojenost. My zakoušíme tu milostivou Boží ruku. To, co pohané nemají. Mají tytéž otázky, ale chtějí je vyřešit sami, bez Boha. A jak vzácné to je, když můžeme důvěřovat právě Jemu. On ví, že vy toto všechno potřebujete.
3. **Galatským 5,1 – Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte, a nezapletejte se zase v jho služebnosti.** Čteme něco o svobodě

a o tom, že nás Kristus osvobodil. Pokud ale děláme dluhy, zaplétáme se do závislosti. Když dostaneme výplatu, pak nemůžeme rozhodnout sami, co s ní uděláme. A to proto, že máme tak mnoho dluhů, tak mnoho povinností, že nežli ty peníze dostaneme, je už vlastně všechno pryč. Kristus nás ale osvobodil. On chce, abys svobodně rozhodoval o tom, co ti Bůh dává a neoddal se takové závislosti. A co máme dělat, když už v takových dluzech jsme? K tomu bych přečetl z Přísloví 3,27-28. **Nezadržuj dobrodini potřebujícím, když s to býti můžeš, abys je činil. Neříkej bližnímu svému: Odejdi, potom navrat' se, a zítřat' dám, maje to u sebe.** Jestliže máš nějakou možnost, pak je nejlépe, abys ty dluhy zaplatil. Když to máš dnes u sebe, tak nečekej na zítřek. Apoštol Pavel píše Filemonovi o služebníkovi, který mu utekl ...jestliže ti je něco dlužen, pak to připočítej mně. On chtěl také tuto věc ihned vyřídit. Svět ale takto nepřemýšlí. V Žalmu 37,21 čteme – **Vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti.** V takovém světě dnes žijeme. Bezbožníci dělají dluhy, ale vůbec nepřemýšlí o tom, zda, nebo kdy to navrátí. **Ale spravedlivý milost činí, a rozdává.**

Pak je ještě jiný druh dluhů, o kterém mluví Boží Slovo – Přísloví 17,18 – **Člověk bláznivý ruku dáváje, činí slib před přítelem svým.** A Přísloví 22,26-27 – **Nebývej mezi rukojměmi, mezi slibujícími za dluhy. Nemáš-li, čím bys zaplatil, proč má kdo bráti lůže tvé pod tebou?**

Jsou lidé, kteří si myslí, že potřebují peníze a chtějí nějakou půjčku od banky. Přitom nemají žádnou jistotu, kterou by se mohli zaručit. Banka říká: Jestliže se něčím zaručíš, pak peníze budou. Ručitel je povinován zaplatit za toho, kdo si vypůjčil a nemůže dluh splatit. Četli jsme, že takový člověk, který by chtěl ručit, je nemoudrý. Možná, že si řekneš: „To je ale můj bližní, možná dokonce můj bratr, který potřebuje peníze. Copak mu nemám jít ručit?“ Boží Slovo mluví naprosto jasně. Tady nejde o lásku bratrskou. Bůh jasně varuje: Nevstupuj do toho, že by ses stal ručitelem. Pak už nad tím nemáš kontrolu. A proč mají pod tebou brát tvou postel? Protože když ten druhý nezaplatí, přijde to na tebe. A může to být velmi bolestné. Bůh říká velmi jasně: Toto nedělej! A proto je důležitá bratrská láska. My v té bratrské lásce máme pomoci bližnímu jinak. Můžeme také peníze ušetřit. A teď je tady otázka. Má křesťan peníze šetřit, nebo ne? Jsou lidé, kteří šetří a šetří. Říkají: Až budu starý, pak budu také ochotný k dávání. A šetří a šetří. A jsou starší a starší. A už to neumí jinak, nežli šetřit. Často se říká, že u bohatých

se máme učit šetřit. Ale myslím, že Boží Slovo nám také něco o tom šetření říká. Přísloví 21,20 – **Poklad žádostivý a olej jest v příbytku moudrého, bláznivý pak člověk zžírá jej.** Zde je postavený proti sobě bláznivý a moudrý. U moudrého je poklad žádostivý – olej, ale bláznivý nemá nic. Nikdy si nedal nic stranou, všechno promrhal. A přijde návštěva a on říká: Já nemám nic, co bych ti dal. Přísloví 10,5 – **Kdo shromažďuje v létě, jest syn rozumný.** Tady a také v Přísloví 30, čteme o létě. Tam čteme o mravenci, který shromažďuje v létě.

Léto – znamená časy, kdy se nám daří lépe, kdy možná máme práci a můžeme něco vydělat. Pak nám říká: Dej si něco stranou, protože přijde zima.

Zima – to možná znamená, že přijdeš o místo, nebo přijde nemoc, nehoda, nebo jiné povinnosti. A jestliže jsme si nedali nic stranou, pak přichází zima a my nemáme nic. A pak jsme možná závislí na spoluvěřících, nebo prostě na někom.

Mravenec je nám představený jako velmi malé a pilné zvířátko, které ví, že je léto a také zima. A že v zimě nemůže shromažďovat. Chtějme tomu tedy rozumět. Šetření neznámá, že si máme dávat stranou co nejvíce. Ale když se ti nyní dobře daří, pak můžeš něco dávat stranou pro tu chvíli, kdy to bude horší. To je jedna stránka. Další stránka je ta, že s penězi můžeme být také pomoci. Je krásné vidět ve Skutcích apoš. jak Pavel říká o Pánu Ježíši takové slovo, které v evangeliích nenajdeš. Bůh se o to jednoduše postaral, aby toto slovo nebylo zapomenuto. Skutky apoš. 20,35 – **...a pamatovati na slova Pána Ježíše, neboť on řekl: Blahoslavenější jest dáti nežli bráti.** To je také velice jednoduchá věta. Dáti je blahoslavenější nežli bráti. Tomu rozumí i každé dítě. K tomu nemusím dělat dlouhý výklad. Ale myslím si, že tomu verši porozumíme teprve tehdy, když ho převedeme do praxe. Tady nejde jen o peníze. Možná je to také tvůj čas, který dáváš. Možná, že máš mnoho ovoce na své jabloni a pak je daruješ. Ale je to zásada. Blahoslavenější je dáti, nežli bráti. A k tomu také jeden verš z 2. Kor. 9,6-7 – **Ale totot' pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. Jeden každý jakž uložil v srdci, ne s neochotnou myslí aneb z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.**

Tady jde o srdce. Je to věc srdce, jestli jsme ochotni dát. A Bůh říká: Já nechci, abys něco dělal z mušení. Že tě někdo k tomu nutí: „Teď musíš dát

zase.“ Bůh říká: „Raději si to nech!“ Neboť Bůh miluje ochotného dárce. A tady je nám ukázáno něco z Božího srdce. Bůh je Bohem dávajícím. On dává z lásky k nám. A jsme my ochotni něco z toho, co máme, dávat také dále? Každý, jak si to předsevzal ve svém srdci. A platí ta zásada v 6. verši. Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žítí bude a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žítí bude. Kdo rozsívá s požehnáním, s požehnáním také bude sklízet. Také i toto musíš převést do praxe, abys skutečně porozuměl, o co jde. Bůh není dlužníkem nikoho. Také ty to zakusíš. Co jsi mu dal, On ti mnohonásobně vrátí zpět. A některé důvody k dávání:

- 1) Působí to k rozvoji tvého charakteru. Bůh nás na mnoha místech varuje před lakomstvím. Možná, že to neslyšíme rádi. Ale lakomství je často zmiňováno vedle smilstva. A pro nás pro všechny je naprosto jasné, že smilstvo je něco velmi, velmi špatného. Boží Slovo nás učí, že lakomství je právě tak špatné v Božích očích. Když se učíme dávat, odnaučujeme se lakomství.
- 2) Je to klíč ke spokojenosti. Kdo se naučil dávat, je mnohem spokojenější nežli ten, kdo si nechává všechno pro sebe.
- 3) Je to investice do budoucnosti. Jestliže dávám, pak je to tak, jako bych vkládal na nebeské konto. Máš také takové nebeské konto? Nebo kde je tvůj poklad, tam je také tvé srdce. Máme-li naše konto jen v nějaké bance tady na zemi, pak je tam také zaměřen náš zájem. Ale jestliže mám takové bankovní konto v nebi, tam nejsou zloději, ani rez, tam není nic, co by ten zisk mohlo nějak pokazit. V 1. Tim. 6,17-19 stojí – **Bohatým tohoto světa prikazuj, ať nejsou vysokomyslní, a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví. Skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.**

V 17. verši čteme, že z toho, co Bůh nám dává, můžeme také mít požitek. Jestliže jsme to skutečně dostali z ruky Toho, který nám všeho dává hojnost ku požívání, tak se z toho můžeme radovat, můžeme Mu děkovat a také to smíme užívat. Ale jestliže nám něco svěřil, pak s tím také v tom Jeho smyslu máme hospodařit. A když máme něčeho více, pak jsme vyzýváni, abychom s tím dobře činili, byli bohatí v dobrých skutcích, abychom chtěli udílet a byli přívětiví. A pak v 19. verši – že nám je to na nebeském kontu připsáno

k dobrému. Dobrý základ shromažďovat pro budoucnost.

V 1. Kor. 16,1-2 čteme něco v souvislosti se sbírkou. Všichni to známe, že po lámání chleba je sbírka. To je podle Písma. **O sbírce pak na svaté, jak jsem nařídil v církvích Galatských, tak i vy číňte. V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti...**

V tomto druhém verši nacházíme čtyři zásady:

Máme dávat pravidelně. Je tam napsáno – každý první den týdne. Tedy ne, když třeba před Vánoci dostanu nějaké prémie, tak z toho něco dám, nebo když udělám nějaké předsevzetí...

Má to být takové neustálé zkušování. Pánu můžeme dávat každý první den v týdnu. Kdo může dávat? Tady je napsáno: Každý z vás! Je to velmi osobní věc, která se týká každého z nás. Je tam napsáno: Každý sám u sebe slož. Není to jen osobní věc, ale je to čistě osobní věc. To se druhých prostě netýká. Je to mezi mnou a Pánem. Pán to zaznamenává. Jednou seděl Pán vedle pokladnice. Bohatí tam vložili mnoho. Pak přišla chudá vdova a měla jen dva penízky. A měla volbu. Jeden tam hodím a druhý si ponechám. Ale ona vložila oba. A co Pán o ní říká? Marek 12,43-44 – **I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metali do pokladnice. Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato ze své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.** Nikdo nenutil tuto vdovu, aby tam něco dala, ale Pán viděl, co učinila. Pán vidí také, co činíme my. Vidí, co mu dáváme a co si necháváme. O vdově říká, že dala celou svoji živnost. Neříká nám, abychom činili to samé. Ale viděl vše a smíme si být jisti, že se jí pak ujal. Že nezemřela hladem. A je zde další zásada – 1. Kor. 16,2 – podle toho, jak kdo může. Bůh od nás neočekává něco nemožného, ale On chce dosáhnout tvé i mé srdce. A v souvislosti s klaněním nacházíme v Žid.13,15 – **Protož skrze něho obětujme Bohu obět' chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.** Tam jde o velebení. A to činíme rádi, tuto obět' chval. 16. verš – **Na účinnost pak a na zdílnost nezapomínejte, nebo v takových obětech zvláštní svou líbost má Bůh.** Jestliže jde o sdílení se, o dobročinění – tady Bůh mluví také o oběti. A teď se musíme ptát sami. Je to, co Pánu dávám, také obět'? Anebo dávám jen ze svého nadbytku? A vidíte, tady jde zrovna tak o bohaté jako o chudé. Čím více Bůh někomu svěřil, tím větší je také

jeho odpovědnost. Ale jestliže mám méně, pak to neznamená, že na to mám zapomenout. Pán chce, abychom se zkušovali. A ne, že udělám rozhodnutí, že každou neděli budu vkládat 200 Kč. Ne, má to být takové zkušování, co mám a co mohu dát dnes? A to máme činit na modlitbě před Ním. Je to jenom mezi tebou a Pánem. Ale Pán to zaznamenává. A my, kteří jsme rodiče, máme povinnost do toho uvádět naše děti. Přísloví 22,6 – **Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho, nebo když se i zestará, neuchýlí se od ní.** To je důležitý verš ohledně výchovy našich dětí. Naše děti jsou rozdílné. Každé dítě máme vychovávat podle jeho způsobu. To se právě tak týká těchto finančních věcí. A my jsme to také praktikovali jako rodiče. Dávali jsme dětem kapesné a děti s ním rozdílně nakládaly. Jedno vše ušetřilo, druhé vše okamžitě utratilo a třetí dítě řeklo – těší mě, že z těch peněz mohu koupit něco sestře, nebo bratrovi k narozeninám. Tak rozdílné ty děti jsou. A pak máme nějaký vliv a můžeme říci: Já nechci, aby sis dal všechno na vkladní knížku. Přemýšlej trochu, komu bys s tím mohl udělat radost. I u toho, který hned vše utratí a pak si ještě půjčuje od sourozenců (vidíme, že i děti umí dělat dluhy), můžeme zasáhnout. To jsou takové jednoduché příklady. Ale už jako rodiče můžeme dětem ukazovat, jak zacházet s penězi. A k tomu si přečteme z Lukáše 16,10-12 – **Kdo je věrný v mále, i ve mnoze věrný jest. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest. Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivé kdo vám svěří? A když jste v cizím věrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?**

My se musíme učit i s těmi velmi málo penězi být věrní. Jinak se to ne naučíme ani, když si budeme vydělávat více. A tady Bůh dokonce mluví o nespravedlivém mamonu. Tady vidíme, co mamon znamená. Peníze samy pro sebe jsou neutrální, ale to všechno, co se penězi dnes dělá, v tom je velmi mnoho nespravedlivého. Může se stát, že se nakazíme a pak to děláme jako svět. A tak chtějme zůstat věrní také i v těchto věcech. A pak v 12. verši je zmíněn také ten cizí. Jestliže si od svého bratra vypůjčíš auto, zacházíš s ním tak, jako by to bylo tvé auto? Jsme také tak věrní, když používáme cizí věci? A pak přichází 13. verš.

Žádný čeledín nemůže dvěma pánům sloužiti. A na konci je to napsáno znovu. **Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.** Žádné slovo v Bibli není napsáno navíc. Jestliže se něco opakuje, pak to také má svůj význam. Pak Bůh ví, že tato napomenutí potřebujeme. Musí nám to říci nejen jednou, ale třeba

dvakrát či třikrát, nežli poslechneme. Bůh z toho, co řekl, nebere nic zpět. Nemůžete Bohu sloužit i mamoně. To nemáme zkoušet. Možná jsou mezi námi takoví, kteří jsou popsáni ve verši 14 – **Slyšeli pak všechno toto i farizeové, kteříž byli lakomí a posmívali se jemu.** Byli tam farizeové, kteří milovali peníze. Poslechli Pána? Oni se mu posmívali. Jak vážné to je. Bůh mluvil také k nim. A tak Bůh mluví také ke všem nám. Nejedná se o druhého, jde o mne. A chtěl bych to zakončit Filip. 4,11-13 – **Ne proto, že bych jakou nouzi měl, toto pravím, nebo já naučil jsem se dosti míti na tom, což mám. Umímť i snížen býti, umím také i hojnost míti, všudy a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, totiž hojnost míti i nouzi trpěti. Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.** Apoštol Pavel je zde také příkladem pro nás. Říká: „Já jsem vším prošel, měl jsem hojnost a trpěl jsem také nedostatek.“ A dodává: „Naučil jsem se!“ Také my se musíme učit. Tak, jak Bůh nás chce mít, to nepřijde automaticky. Ale já jsem se naučil i v tomto dost míti. Ať už máme mnoho, nebo málo, jsme spokojeni s tím, co Bůh nám dal? Všecko patří Bohu a On také vše vede a všechno dává. Apoštol Pavel říká, že je pocvičen v těch věcech. Skutečně se naučil dost míti! Ne ve své vlastní síle, protože všechno mohu v tom, který mne posiluje. Chtějme se také i my naučit být spokojeni. Žijeme ve světě, kde se věci mohou velmi rychle změnit. Dneska si mohu myslet, mám mnoho, zítra ale mohu vše ztratit. Nad tím nemáme kontrolu. Pán nám ale ukazuje cestu, kdy můžeme být vždycky spokojeni. Nechtějme na to zapomenout. Máme velikého, předivného Boha.

Verš 19 – Bůh pak můj naplníť všelikou potřebu vaši podlé bohatství svého slavně v Kristu Ježíši. Bůh je tak bohatý, Jemu patří všechno a On ti může dát všechno, co potřebuješ. Když už ti nemůže nikdo pomoci, On pomáhá. A On nedává to, co chceme, ale to co potřebujeme. Na to nechtějme zapomínat. Bůh ví, co potřebujeme a vše dostáváme z Jeho ruky. Kéž bychom s tím chtěli být spokojeni.

ŠÍŘENÍ PÍSMĚ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2014